

δῶν (graminaceae), σύνηθες ζιζάνιον τῶν σιτοφόρων ἀγρῶν ἐνθ' ἄν. β) Ὁ καρπὸς τῆς αἶρας μὴ ἐδώδιμος ὡς μεθυστικός καὶ δηλητηριώδης ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Βγάζω τὴν αἶρα ἀπὸ τοῦ στάρι (ἐπὶ τῆς διαλογῆς ἐν γένει τῶν κακῶν ἀπὸ τῶν καλῶν ἢ ἐπὶ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἀπροσαρμόστων) κοιν. || Ἄσμ.

Πάσανε 'κεῖνα ποῦ 'ξερες, πάγ' ἢ χαρὰ ἢ μεγάλη, ἐχώρισ' ἢ ἀγάπη μας σὰν αἶρ' ἀπὸ τοῦ στάρι

Ηπ.

Τοῦ κιφαλάκι μου πουνεῖ σὰν νά 'φαγα τὴν εἶρα, μὰ 'γὼ εἶρα δὲν ἔφαγα, μόν' ἀγαπῶ τὴ χήρα

Θράκ. Συνών. κουντούρα. Πβ. ἀγριοαἶρα. 2) Τὸ φυτὸν ἀγριάδα, ὁ ἰδ., ΘΧελδράιχ 102. 3) Γενικῶς τὸ κτηνοτροφικὸν ξηρὸν χόρτον ΠΓεννάδ. 25. Συνών. βοσκή, σανός. [**]

αἰράνιν τό, Κύπρ. αἰράνι Κρήτ. Μεγίστ. αἰράνι Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ayran*.

1) Τὸ ὑδατώδες καὶ ὀξινὸν μέρος τοῦ γάλακτος τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ βουτύρου, ὁρὸς Κύπρ.: Πίν-νω αἰράνιν. 2) Τὸ διὰ τοῦ ὕδατος ἡραιωμένον ὀξύγαλα, ἦτοι τὸ γλαούρι Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Βούρβουρ.): Φρ. Τὸν πάει αἰράνι (μεταφ. ἐπὶ τῶν διαρροϊκῶν ἀποχωρημάτων) Βούρβουρ. 3) Συνεκδ. ἢ ἡραιωμένη ἀσβεστος, γαλάκτωμα ἀσβέστου πρὸς ἐπίχρισιν Μεγίστ. 4) Μεταφ. ἐπὶ παντὸς λεπτοῦ πράγματος καὶ μάλιστα ἐπὶ ὑφάσματος Κρήτ.

αἰρατένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. αἰρατένος Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἶρα ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. αἶρατα.

Ὁ περιέχων αἶραν: Αἰρατένο σιτάρι-ψωμί.

αἰρέσεμα τό, ἀμάρτ. 'ρέσεμα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. αἰρεσεύω.

Ἰδιοτροπία, πείσμα.

αἰρεσεύω ἀμάρτ. 'ρεσεύω Ἰθάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἶρεσι.

Ἀμτβ. ἀποκτῶ ἰδιοτροπίας, ἐλαττώματα, γίνομαι πείσμων Ἰθάκ.: 'Ρεσεμένος ἄνθρωπος. Τὸν ἔχεις πολὺ 'ρεσεμένο τὸν ἄδρα σου. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἰδιοτροπίας, ἐλαττώματα Κεφαλλ.

αἶρεσι ἢ, Εὐβ. (Κύμ. κ. ἁ.) Ζάκ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.) Ἰθάκ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κόρινθ. Λακων. Λάστ. κ. ἁ.) Πόντ. (Σάντ.) Σύμ. Χίος κ. ἁ. — Λεξ. Βλαστ. αἶρισ' Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἁ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. αἶρεσις = δόγμα, ἀρχή, τὴν ὁποίαν ἐκ παραδόσεως ἢ συνηθείας τηρεῖ τις καὶ ἐφαρμόζει. Πβ. Ἀθήν. 190f, 544a.

1) Ἰδιότροπος, ἔκτροπος συνηθία, κακὴ ἔξις, καθόλου, κακία, ἐλάττωμα, ἰδιοτροπία καὶ εἰδικώτερον πείσμα ἐνθ' ἄν.: Ἐχει αἶρεσις ποῦ δὲν τοῦ τοιοῦ κόβγει νάκα ὁ Θεὸς (νάκα = οὐδὲ) Κέρκ. Αὐτὸς ἐναὶ μὲ τοῖς αἶρεσές του Λακων. Οὐλον αἶρισ' εἶνι σήμερα Αἰτωλ. Τὸ παιδί ἔχει πολλὰς αἶρεσις Κεφαλλ. Τὸ 'φαγε ἢ αἶρεσι τὸ παιδί (κατέστη καχεκτικὸν ἐνεκα τῶν ἰδιοτροπιῶν του) Κύμ. Τὸ δέρνει ἢ αἶρεσι αὐτόθι. Ἐχει τὴν αἶρεσι νὰ βυζαίνη τὸ δάχτυλό του Κεφαλλ. || Φρ.

Ἐχ' αἶρισ' ἀγπάν' τ' (εἶναι κακότροπος) Ἡπ. Πῆρι αἶρισ' ἀπ' τὴ δ'λεῖα αὐτεῖν' (τὴν βαρέθηκε) αὐτόθι. || Γνωμ. Τὸ ζῶ 'ς τὸ κάρρο κ' ἢ γυναῖκα 'ς τὸν ἄντρα βγάνουν τοιοῖ αἶρεσές τους Ζάκ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. 767 κέξ. (ἐκδ. JSchmitt) «'ς τὴν ἐκκλησιά τους ἐὰν συμβῇ Φράγκος νὰ λειτουργήσῃ, | σαράντα μέρες λείπεται ἄψαλτη ἢ ἐκκλησιά τους» | ἀκούσατε τὲς αἶρεσις, τὲς ἔχουν οἱ Ρωμαῖοι».

2) Ἐναντίωσις, σκάνδαλον, ἀφορμὴ περιπλοκῆς Σύμ.: Αἶρεσιν ἔφερε πάλε 'ς τὰ πράματα. 3) Σκοπός, πρόθεσις Μύκ.: Ἐχω κακὴ αἶρεσι.

αἶρεσία ἢ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἶρεσι κατὰ τὸ κακία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

Κακία, φθόνος: Αἰρετικέ, ποῦ μὲ μάχεσαι, νὰ 'βρῇ ὦρα τὴν αἶρεσία σου! Σήμερα, παιδί μου, ἠπλήθανε τὸ κακό, φτόνος, αἶρεσία.

αἶρεσιζαρις ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Φεν.) 'ρεσάρις Εὐβ. (Κονίστρ.) 'ρισιάρης Θεσσ. 'ρισιάρ'ς Ἡπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἶρεσι.

1) Κακότροπος, ἰσχυρογνώμων, ἐριστικός ἐνθ' ἄν.: 'Ρισιάρ'δης ἀνθρώπ' εἶν' οὐλ' ἰδῶ πέρα Αἰτωλ. Πῆρι νιὰ 'ρισιάρ'α γ'ναῖκα αὐτόθι. Ἐέρ'ς τί 'ρισιάρ'κου πιδὶ εἶνι! αὐτόθι. 'Ρεσάρις ἄνθρωπος, 'ρεσάρικο παιδί Κονίστρ. Εἶνι 'ρισιάρ'ς ἀνθρώπους κι ἀρπάζιτι 'ς τοὺ φ'τίλ' Χουλιαρ. 2) Ἐπὶ ζῶν, δύσκολος, κακότροπος Εὐβ. (Κονίστρ.): 'Ρεσάρικο ζῶ.

Πβ. αἰρετικός.

αἰρέσιζασμα τό, ἀμάρτ. 'ρέσασμα Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. αἰρεσιάζομαι.

Ἰδιότροπος συνηθία, κακὴ ἔξις: Γνωμ. Μάθημα εἶν' καὶ τὰ ζάβατα κ' ἢ καλοπάθεια 'ρέσασμα.

αἰρεσιζομαι ἀμάρτ. 'ρεσιζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αἶρεσι. Πβ. ἀρχ. νεμεσιζομαι-νέμεσις. Κατὰ ΣΜενάρδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Φιλοσ. Σχολ. 1 (1925) 82 ἐκ τοῦ ἐρεσιζομαι.

Μεγάλῃ ἐπιθυμία τινὸς μὲ κατέχει, ἐπιθυμῶ σφόδρα: 'Ρεσιζομαι τὸ γλυκόν. Θωρῶ τὰ 'πωρικά τῶαί 'ρεσιζεται ἢ καρκιά μου. Ἀξίον φαεῖν ἐρεσιστής.

αἰρετικός ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ. κ. ἁ.) ἱριτ'κός βόρ. ἰδιώμ. 'ρετικός Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ. ἁ. 'ριτ'κός Ἡπ. (Χουλιαρ.) Στερελ. (Αἰτωλ.) αἰρεκικό Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. αἰρετικός.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἐκκλησιαστικὴν αἶρεσιν λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.). Ἀντίθ. ὁρθόδοξος. 2) Ὁ ἔχων ἐλαττώματα, ἰδιοτροπίας, δύστροπος, πεισματικός, εὐόρητος Ζάκ. Ἡπ. (Χουλιαρ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ.) Πελοπν. (Βυτίν. Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἁ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Αἰρετικός ἄνθρωπος πολλαχ. 'Ριτ'κὴ γ'ναῖκα Αἰτωλ. Εἶνι 'ριτ'κός ἀνθρώπους κι ἀρπάζιτι 'ς τοὺ φ'τίλ' Χουλιαρ. β) Ἐπὶ ζῶν, δύσκολος, κακότροπος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἁ.: Αἰρετικό βόδι Καλάβρυτ. 3) Φθονερός, κακεντρεχὴς Θήρ. Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἁ.: Αἰρετικέ, ποῦ μὲ μάχεσαι, νὰ 'βρῇ ὦρα τὴν αἶρεσία σου! Θήρ. Ντ' αἰρετικὸν πλάσ' εἶσαι! (τί αἰρετικὸν πλάσμα εἶσαι! Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ

